

ബ്രാഹ്മണ ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ ഇരിപ്പിടം - കമല പുഷ്പ സമാന സ്ഥിതി

സദാ ബ്രാഹ്മണ ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ ഇരിപ്പിടമായ കമല പുഷ്പ സമാന സ്ഥിതിയിലാണോ ഇരിക്കുന്നത്? ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇരിപ്പിടം സദാ കൂടെ ഉണ്ടാവാറുണ്ടോ, നിങ്ങൾ എല്ലാ ബ്രാഹ്മണരും സദാ ഇരിപ്പിടത്തിൽ വിരാജിച്ചിരിക്കുകയാണോ? കമല പുഷ്പ സമാന സ്ഥിതി എന്നാൽ സദാ ഓരോ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെയും കർമ്മം ചെയ്യുമ്പോഴും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ആകർഷണത്തിനുപരിയായിരിക്കുക അതിനോടൊപ്പം പ്രിയപ്പെട്ടിരിക്കുക. വെറുതെ സ്ഥിതിയിൽ മാത്രം വേറിട്ടും പ്രിയപ്പെട്ടുമിരുന്നാൽ പോരാ ഓരോ സെക്കന്റിലെ ഓരോ കർമ്മവും വേറിട്ടതും പ്രിയപ്പെട്ടതുമായ സ്ഥിതിയിലായിരിക്കണം. ഇതിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായിട്ടാണ് ഭക്തർ പാടുന്ന പാട്ടുകളിലെല്ലാം നിങ്ങളുടെ ഓരോ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളെയും പ്രതി മഹിമയുള്ളത് -കമല നയനം, കമല മുഖം, കമല ഹസ്തം എന്നു പാടുന്നു. ഇത് ഏതു സമയത്തെ സ്ഥിതിയുടെ ഇരിപ്പിടമാണ്? ഈ ബ്രാഹ്മണ ജീവിതത്തിന്റെ. സ്വയത്തോട് ചോദിക്കൂ എല്ലാ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളും കമല സമാനമായോ? നയനം കമലമായോ? ഹസ്തം കമലമായോ? കമലം എന്നാൽ കർമ്മം ചെയ്യുമ്പോഴും വികാരി ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തം. ദേഹത്തെ കാണുന്നുണ്ട് എന്നാൽ കാണുമ്പോഴും നയനം കമല സമാനം, ദേഹത്തിന്റെ ആകർഷണമാകുന്ന ബന്ധനത്തിൽ വരുന്നില്ല. കമല പുഷ്പം ജലത്തിൽ നിൽക്കുമ്പോഴും ജലത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ടിരിക്കുന്നു, അതായത് ജലത്തിന്റെ ആകർഷണമാകുന്ന ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും വേറിട്ടിരിക്കുന്നു, അനേകം ഭിന്ന ഭിന്ന സംബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും വേറിട്ടിരിക്കുന്നു. കമല പുഷ്പത്തിനു സംബന്ധങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്, തനിച്ചല്ല. പ്രവർത്തി മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടയാളമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണർ അതായത് കമല പുഷ്പ സമാനമാകുന്ന ആത്മാക്കൾ പ്രവർത്തിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടും, ലൗകികമാകട്ടെ, അലൗകികമാകട്ടെ എല്ലാവർക്കുമൊപ്പം ചെളിയിൽ അതായത് തമോ ഗുണമുള്ള പതിത അന്തരീക്ഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടും വേറിട്ടിരിക്കുന്നു. രചനയിലുള്ള ഗുണമെന്നാണോ, മാസ്റ്റർ രചയിതാവിൽ അതേ ഗുണം ഉണ്ടായിരിക്കും. സദാ ഈ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഇരിക്കാറുണ്ടോ? അതോ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കേ ഇരിക്കാറുള്ളോ? സദാ തന്റെ ഈ ആസനം ധാരണ ചെയ്യുന്നവർക്കേ സർവ്വ ബന്ധനമുക്തമാകുവാനും യോഗയുക്തമാകുവാനും സാധിക്കൂ. സ്വയത്തെ നോക്കൂ -അഞ്ചു വികാരത്തിന്റെ അഞ്ചു പ്രകൃതി തത്വങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നും എത്ര ശതമാനം മുക്തമായി. ഒട്ടിപ്പിടിച്ച് നിൽക്കുന്ന ആത്മാവാണോ അതോ മുക്ത ആത്മാവാണോ?

നിങ്ങളെല്ലാവരും ബാപ്ദാദക് വാക്ക് കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണ് മറ്റൊരാളെയും ഉപേക്ഷിച്ച് ബാബയുടേതു മാത്രമാകുമെന്ന്, ബാബ എന്തു പറയുന്നുവോ, എങ്ങനെ ചെയ്തിരിക്കുന്നുവോ, എങ്ങനെ നടത്തുന്നുവോ അതുപോലെനടക്കുമെന്ന്. വാക്ക് പാലിക്കുന്നുണ്ടോ? മുഴുവൻ ദിവസത്തിൽ എത്ര സമയം വാക്ക് പാലിക്കുന്നുണ്ട്, എത്ര സമയം അത് മറക്കുന്നുണ്ട്? പാട്ട് ദിവസവും പാടുന്നുണ്ട് -എന്റേത് ഒരേ ഒരു ശിവ ബാബ രണ്ടാമതൊരാളില്ല. അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥിതിയുണ്ടോ? രണ്ടാമതൊരു സംബന്ധം, സ്നേഹം, സഹയോഗം അഥവാ പ്രാപ്തി, വ്യക്തിയോ വൈഭവമോ ബാബയിൽ നിന്നും അകറ്റുന്ന എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ? അങ്ങനെയൊരു വ്യക്തിയോ വൈഭവമോ ഉണ്ടോ ബന്ധനമുക്ത ആത്മാവിനെ തന്റെ ആകർഷണത്തിന്റെ ബന്ധനത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നതായിട്ട്? അങ്ങനെയൊരുമില്ലെങ്കിൽ നിരന്തര ബന്ധനമുക്ത യോഗയുക്ത ആത്മാവായി അനുഭവം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? അതോ പറയുന്നതിൽ മാത്രം രണ്ടാമതൊരാളില്ല, എന്നാൽ അങ്ങനെ രണ്ടാമതൊരാളുണ്ടോ? ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ അതോ എല്ലാം സമാപ്തമായോ? അങ്ങനെ ഉണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെ ഈ പാട്ടു പാടുന്നതെന്തിനാണ്? ബാപ്ദാദയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി പാടുന്നതാണോ? അതോ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് തന്റെ സ്ഥിതി ശരിയാക്കുവാൻ വേണ്ടി പാടുന്നതാണോ? ബ്രാഹ്മണ ജീവിതത്തിന്റെ വിശേഷത എന്താണെന്ന് അറിയാമോ? ബ്രാഹ്മണൻ എന്നാൽ ചിന്തിക്കുന്നതും പറയുന്നതും പ്രവർത്തിയും എല്ലാം ഒന്നായിരിക്കും. ഇവ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കില്ല. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണ ജീവിതത്തിന്റെ വിശേഷത എന്ന് ധാരണ ചെയ്യും? ഇപ്പോഴോ അന്ത്യത്തിലോ? പല കുട്ടികളും സ്വന്തം പുരുഷാർത്ഥം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം അത് സമയത്തിനു വിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. സമയമാകുമ്പോൾ ചെയ്യാം! നടന്നോളാം! ആത്മാക്കൾ സ്വയം ദുർബ്ബലരായതുകൊണ്ടാണ് സമയത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ അടുത്ത് പ്രദർശിനിയോ മ്യൂസിയമോ ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതു കാണുവാൻ വരുന്നവർ എന്തു പറയും സമയം കിട്ടുമ്പോൾ വരാം, ഇപ്പോൾ സമയമില്ല. ഇത് അജ്ഞാനികളുടെ വാക്കുകളാണ് കാരണം സമയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് അവർക്കില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കറിയാം ഏതു സമയമാണ് നടന്നുകൊ

ണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന്, ഈ വർത്തമാന സമയത്തെ എന്തു വിളിക്കും? മംഗളകാരി യുഗം അഥവാ സമയം എന്നു പറയും അല്ലേ! മുഴുവൻ കല്പത്തിലേയ്ക്കുമായി സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള സമയം എന്നു പറയും, ശ്രേഷ്ഠ കർമ്മമാകുന്ന ബീജം വിതക്കുവാനുള്ള സമയം എന്നു പറയും. 5000 വർഷത്തേക്കുള്ള സംസ്കാരം റെക്കോഡ് ചെയ്ത് നിറക്കുവാനുള്ള സമയം എന്നു പറയും. വിശ്വമംഗളത്തിന്റെ വിശ്വ പരി വർത്തനത്തിന്റെ സമയം എന്നു പറയും. സമയത്തിന്റെ അറിവുള്ളവർ പോലും വർത്തമാന സമയത്തെ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞ് വരാൻ പോകുന്ന സമയത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ എന്തു പറയും? സമയം നിങ്ങളുടെ രചനയാണ്. രചനയുടെ ആധാരത്തിൽ രചയിതാവിന്റെ പുരുഷാർത്ഥം നടന്നാൽ അതായത് സമയത്തിന്റെ ആധാരത്തിൽ പുരുഷാർത്ഥം നടന്നാൽ ആ രചയിതാവിനെ എന്തു പറയും?

ബാപ്ദാദ മുമ്പും കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് നിങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠ ആത്മാക്കൾ സൃഷ്ടിയുടെ ആധാരമൂർത്തികളാണ്, അങ്ങനെയുള്ള ആധാരമൂർത്തികൾ സമയത്തിനെയോ മറ്റൊന്നിനെയെങ്കിലുമോ ആധാരമാക്കിയിരിക്കുക യാണെങ്കിൽ അധീനർ എന്നു വിളിക്കുമോ ആധാരമൂർത്തികളെന്ന് വിളിക്കുമോ? അതുകൊണ്ട് സ്വയത്തെ പരിശോധിച്ചു നോക്കു സൃഷ്ടിയുടെ ആധാരമൂർത്തി ആത്മാവ് ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിലുള്ള ആധാ രത്തെ ആശ്രയമാക്കിയല്ലോ നടക്കുന്നത്! ഒരേ ഒരു ബാബയാകുന്ന ആധാര മൂർത്തി, പരിധിയുള്ള ആശ്രയങ്ങളുടെ ആധാരത്തിൽ നടക്കുന്ന ആത്മാവല്ലോ? വാക്ക് തന്നതിങ്ങനെയാണ് എനിക്ക് ഒരേ ഒരു ആശ്രയമേയുള്ളൂ, എന്നാൽ പ്രാക്ടിക്കലിൽ കാണുന്നതെന്താണ്? ഒരേ ഒരു ആശ്രയത്തെ പ്രാക്ടി കൽ പ്രമാണമാക്കിയാൽ എന്തായിരിക്കും അനുഭവം? സദാ ഒരേ ഒരാളിൽ നിന്ന് അവിനാശിയായ ആശ്ര യമെടുക്കുന്നവൻ ഈ കലിയുഗീ പതിത ലോകത്തിൽ നിന്നും അകന്നിരിക്കുന്നതായി അനുഭവം ചെയ്യും. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മാവിന്റെ ജീവിതമാകുന്ന തോണി കലിയുഗീ ലോകത്തിൽ നിന്നും അകന്നു കഴി ണ്തു. കലിയുഗീ പതിത വികാരി ആകർഷണത്തിൽ നിന്നും അകന്നു അതായത് ഉപരിയായി എന്ന് അനു ഭവപ്പെടും. യാതൊരു വിധ കലിയുഗീ ആകർഷണങ്ങൾക്കും അവരെ വലിച്ചെടുക്കാനാവില്ല. സയൻസി ലൂടെ ഭൂമിയുടെ ആകർഷണത്തിനുപരിയായി പോകുന്നു, ബഹിരാകാശത്തേക്കു പോകുന്നു അതായത് അത്രയും ദൂരത്തേക്കു പോകുന്നു. അഥവാ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിലുള്ള ആകർഷണങ്ങൾ അത് ദേഹ ത്തിന്റെ സംബന്ധങ്ങളാകാം, ദേഹത്തിന്റെ പദാർത്ഥങ്ങളാകാം ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിൽ നിന്നും തെളിയുന്നത് ഏതെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും അല്പകാല ആശ്രയം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണ്. ഈ ആശ്രയ ത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ പ്രമാണം വിനാശിയായ അല്പകാല ആശ്രയമായതു കാരണം പ്രാപ്തിയും അല്പകാ ലത്തേതായിരിക്കും അതായത് വിനാശിയായിരിക്കും, അല്പ സമയത്തേക്കുള്ളതായിരിക്കും. ചിലർ ഇങ്ങനെ പറയും അല്പം അനുഭവങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നുണ്ട്, ഓർമ്മയിലിരിക്കാറുണ്ട്, ശക്തി ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ശക്തി സ്വരൂപത്തിന്റെ അനുഭവം ഉണ്ടെങ്കിലും സദാ ഉണ്ടാകുന്നില്ല, എന്താണതിനു കാരണം? ആവശ്യമായ ഒരേ ഒരു ആശ്രയത്തിനു പകരം ഏതെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും പരിധിയുള്ള ആശ്രയത്തെ ആധാരമാക്കി എടു ത്തു. ആധാരവും ഇളകും സ്വയവും ഇളകും അതായത് ഇളക്കത്തിലേക്കു വരും. അതുകൊണ്ട് തന്റെ ആധാരമേതെന്ന് പരിശോധിക്കൂ. പരിശോധിക്കുവാൻ അറിയാമോ? പരിശോധിക്കണമെങ്കിൽ ദിവ്യമായ അതായത് സമർത്ഥമായ ബുദ്ധി ആവശ്യമാണ്. ആ ബുദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ ബുദ്ധിമാന്ദാരായ ആത്മാക്കളുടെ സഹായോഗത്തോടുകൂടി പരിശോധിക്കൂ.

ബാപ്ദാദ ഓരോ ബ്രാഹ്മണ ആത്മാവിനും ജനിച്ചപ്പോൾ തന്നെ ദിവ്യവും സമർത്ഥവുമായ ബുദ്ധിയും, ദിവ്യ നേത്രവും ബ്രാഹ്മണ ജന്മത്തിന്റെ വരദാന രൂപത്തിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു. അഥവാ ഇങ്ങനെ പറയാം ബ്രാഹ്മണരുടെ ബർത്ത് ഡേ ഗിഫ്റ്റ് ബാബയിലൂടെ ഓരോരുത്തർക്കും പ്രാപ്തമാണ്. എന്നാൽ തന്റെ ബർത്ത് ഡേ ഗിഫ്റ്റ് സൂക്ഷിക്കുവാൻ അറിയാമോ? അഥവാ സദാ ഈ ഗിഫ്റ്റ് യഥാർത്ഥ രീതിയിൽ ഉപ യോഗിക്കുകയാണെങ്കിൽ സദാ കമല പുഷ്പ സമാനമായിരിക്കും അതായത് സദാ കമല പുഷ്പ സമാന സ്ഥിതിയുടെ ആസ്നത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യും. എന്തു പരിശോധിക്കണമെന്നു മനസ്സിലായോ? സർവ്വ കർമ്മേ ംദ്രിയങ്ങളും എത്രത്തോളം കമല പുഷ്പ സമാനമായി. അങ്ങനെ കമല സമാനമാകുന്നവർ സദാ ആകർഷണ ത്തിനുപരിയായിരിക്കും, അതായത് സദാ ഹർഷിതരായിരിക്കും. സദാ ഹർഷിതരല്ലെങ്കിൽ എവിടെയൊ ക്കെയോ ആകർഷിതരാകുന്നുണ്ട്, അതിനാലാണ് സന്തോഷം നഷ്ടമാകുന്നത്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം ബുദ്ധിയെ അകറ്റു, പറയുന്നതും പ്രവർത്തിയും ഒന്നാക്കൂ. പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നവരല്ല, നിറവേ റുന്നവരാകൂ. ശരി.

സദാ സർവ്വ സംബന്ധങ്ങളിലും ഒരേ ഒരു ബാബ രണ്ടാമതൊരാളില്ല, അതുപോലെ സദാ സ്വയത്തെ ആധാരമൂർത്തി എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന, സമയത്തിന്റെ ആധാരത്തിനുപരിയായിരിക്കുന്ന സ്വയത്തെ സമർത്ഥ രെന്നു മനസ്സിലാക്കി നടക്കുന്ന, അങ്ങനെയുള്ള സമർത്ഥ ആത്മാക്കൾക്ക്, ബന്ധനമുക്ത ആത്മാക്കൾക്ക്,

സദാ യോഗയുക്ത ആത്മാക്കൾക്ക് ബാപ്തദായുടെ സ്നേഹ സ്മരണകളും നമസ്കാരവും.

പാർട്ടികളോട്: പാണ്ഡവരും ശക്തികളും രണ്ടു കൂട്ടരും യുദ്ധ സ്ഥലത്ത് ഉപസ്ഥിതരാണ്. യുദ്ധം ചെയ്തു കൊണ്ട് വിജയം പ്രാപ്തമാക്കിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ട് പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ വിജയീ ആത്മാക്കൾക്ക് സദാ വിജയത്തിന്റെ സന്തോഷം ഉണ്ടായിരിക്കും. വിജയിക്കുന്നവരുടെ അടുത്തേക്ക് ദുഃഖത്തിന്റെ അലകൾ വരില്ല. തോൽക്കുമ്പോഴാണ് ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നത്. വിജയീ രത്നങ്ങൾ സദാ സന്തുഷ്ടരായിരിക്കും അതായത് ഹർഷിതരായിരിക്കും. സ്വപ്നത്തിൽ പോലും ദുഃഖത്തിന്റെ ഒരു ദൃശ്യം വരില്ല, അതായത് ദുഃഖത്തിന്റെ അനുഭവം ഉണ്ടാകില്ല. സ്വപ്നത്തിൽ ദുഃഖമുണ്ടാകും. അങ്ങനെയുള്ള ചില ദൃശ്യങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ ദുഃഖം അനുഭവിക്കാറില്ലേ? സ്വപ്നം പോലും സുഖം നൽകുന്നതാകുമ്പോൾ നിങ്ങൾ സുഖ സ്വരൂപരാകും. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മഹിമ പറയുമ്പോൾ എന്താണ് പറയുന്നത്, സുഖ സ്വരൂപർ...അതോ ദുഃഖസ്വരൂപർ എന്നും പറയാറുണ്ടോ? ആത്മാവിന്റെ അനാദി സ്വരൂപം സുഖമാണെങ്കിൽ ദുഃഖം എവിടെ നിന്നു വന്നു? അനാദി സ്വരൂപത്തിൽ നിന്നും താഴേക്കു വരുമ്പോഴാണ് ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നത്. ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും അകന്നു പോയി എന്ന് അനുഭവം ചെയ്യാറുണ്ടോ? മറ്റുള്ളവരുടെ ദുഃഖത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ദുഃഖത്തിന്റെ അലകൾ വരുത് കാരണം നിങ്ങൾക്കറിയാം ഇത് ദുഃഖത്തിന്റെ ലോകമാണ്. നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദുഃഖത്തിന്റെ ലോകം സമാപ്തമായി. നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ഉയരുന്ന കലയുടെ മംഗളകാരി യുഗമാണ്. അപ്പോൾ സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നു പോലും ദുഃഖത്തിന്റെ ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകണം, നങ്കൂരം എടുത്തു കഴിഞ്ഞു അല്ലേ? അഥവാ ദുഃഖം നൽകുന്ന സംബന്ധങ്ങൾ, ദുഃഖത്തിന്റെ പരിതസ്ഥിതി നിങ്ങളെ വലിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കണം സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇപ്പോഴും ചരടുകൾ ഉണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായ ചരടുകളെല്ലാം സമാപ്തമായോ അതോ കുറച്ച് ഇനിയും ബാക്കിയുണ്ടോ? അതിന്റെ തിരിച്ചറിവാണ് അഥവാ ലക്ഷണമാണ് -വലിവ്. ബന്ധിക്കപ്പെട്ട ചരടുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ മുന്നോട്ട് പോകുവാൻ സാധിക്കില്ല. ഇപ്പോഴും ദുഃഖത്തിന്റെ തീരം വിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ സംഗമയുഗി ആയിട്ടില്ല എന്നല്ലേ അർത്ഥം? എങ്കിൽ പിന്നെ കലിയുഗത്തിനും സംഗമത്തിനും ഇടയിലായിരിക്കും. ഇവിടുത്തെയുമല്ല, അവിടുത്തെയുമല്ല, അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും? എപ്പോൾ എവിടെയൊക്കെയായിരിക്കും. ബുദ്ധിക്ക് ഒരു ഇരിപ്പിടമുള്ളതായി അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. ബുദ്ധിയെ അലയിക്കുവാൻ ഇഷ്ടമാണോ? ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ അത് സമാപ്തമാക്കൂ. സദാ തന്റെ സുഖ സ്വരൂപത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യൂ. പറയുന്നത് സുഖത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ, ചിന്തിക്കുന്നത് സുഖത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ, കാണുന്നതോ സുഖ സ്വരൂപ ആത്മാവിനെ, ശരീരത്തെ കണ്ടാൽ ശരീരം അന്തിമ വികാരി തത്ത്വങ്ങൾ കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്, അതുകൊണ്ട് സുഖ സ്വരൂപനായ ആത്മാവിനെ മാത്രം കാണൂ. സത്യയുഗീ ദേവതകൾക്ക് ദുഃഖം എന്ന വാക്ക് തന്നെ അറിയില്ലായിരുന്നു, അങ്ങനെയുള്ള അഭ്യാസം വേണം. അവരോട് ചോദിച്ചാൽ പറയും ദുഃഖം എന്ന എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്ന്. ആ സംസ്കാരം ഇവിടെ നിന്നുതന്നെ നിറക്കണം. ഇങ്ങനെയുള്ള സംസ്കാരമുണ്ടാക്കണം ദുഃഖം എന്ന വാക്കിന്റെ അറിവ് പോലും ഉണ്ടാകരുത്. പ്രാപ്തിയുടെ ആധാരത്തിൽ പരിശ്രമത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. രാജാവിന്റെ സംസ്കാരം നിറയണം, അതിനു വേണ്ടി ഒരു ജന്മത്തിലെ കുറച്ചു വർഷങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കേണ്ടി വന്നാലും അതിൽ വലിയ കാര്യമൊന്നുമില്ല. 5000 വർഷത്തെ സംസ്കാരം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുവാൻ കുറച്ചു സമയത്തെ പരിശ്രമം വേണ്ടി വരും.

വിഘ്നങ്ങൾ വരും അതിൽ നഷ്ടമൊന്നുമില്ല കാരണം വരുന്നത് വിട പറയുവാനാണ്. എന്നാൽ അത് നിന്നു പോയാൽ നഷ്ടമാണ്. വന്നാൽ അത് പോവുകയും വേണം. വിഘ്നത്തെ വിരുന്നുകാരനാക്കി സത്ക്കരിച്ചിരുത്തരുത്. ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള പുരുഷാർത്ഥം വേണം -വന്നു പോയി. വിഘ്നത്തെ ഒരു നിമിഷത്തെ വിരുന്നുകാരനാക്കിയാൽ അത് സ്വഭാവമായി മാറും പിന്നെ ഇരിപ്പിടമാക്കി മാറ്റും, അതുകൊണ്ട് വന്നു- പോയി. അരകല്പം മായ അഥിതിയാണ് എന്നു കരുതി ദയ തോന്നുന്നുണ്ടോ? ഇപ്പോൾ ദയ കാണിക്കരുത്.

ഇപ്പോൾ ഓർമ്മയുടെ യാത്രയുടെ അനുഭവം ഇനിയും ആഴത്തിലുള്ള രൂപത്തിൽ ഉണ്ടാകണം. എല്ലാവരും വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്, ഓർമ്മയിലിരിക്കുന്നുമുണ്ട് എന്നാൽ ഓർമ്മയിലൂടെ എന്തെല്ലാം പ്രാപ്തികൾ ഉണ്ടാകണമോ ആ പ്രാപ്തികളുടെ അനുഭൂതി ഇനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കൂ. ഇക്കാര്യത്തിൽ സമയവും ശ്രദ്ധയും കൊടുക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്, അതിലൂടെ മനസ്സിലാകും സത്യത്തിൽ അനുഭവത്തിന്റെ സാഗരത്തിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്ന്. എങ്ങനെ പവിത്രതയിലൂടെ ശാന്തിയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ വാസനയുണ്ടാകുന്നുവോ അതുപോലെ ശ്രേഷ്ഠ യോഗി സദാ സ്നേഹത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കും -ഈ അനുഭവം ഉണ്ടാകണം. അറിവിന്റെ പ്രഭാവമുണ്ട്, യോഗത്തിന്റെ സിദ്ധി സ്വരൂപത്തിന്റെ പ്രഭാവമുണ്ടാകണം. എപ്പോഴാണോ നിങ്ങൾക്ക് അനുഭവമുണ്ടാകുന്നത് അപ്പോഴേ അത് ഉണ്ടാകൂ. സാഗരത്തിന്റെ തീരത്തു പോകുന്നതു

പോലെ അനുഭവത്തിന്റെ സാഗര തീരത്തേക്ക് പോകൂ. ദിവസവും പുതിയ അനുഭവങ്ങളുണ്ടാകണം, അതിന് ഓർമ്മയുടെ യാത്രയിൽ ശ്രദ്ധ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

അന്തർമുഖിയായി മുന്നോട്ട് പോകണം, അത് ഇപ്പോൾ കുറവാണ്. സേവനം ചെയ്യുമ്പോഴും ഓർമ്മയിൽ മുങ്ങിയിരിക്കണം, ഈ പ്രഭാവം ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. സേവനം ചെയ്യുന്നുണ്ട് -ഈ പ്രഭാവമുണ്ട്. എന്നാൽ നിരന്തര യോഗി -ഈ സ്റ്റേജിലേക്കു വരു. അതിനുള്ള കണ്ടുപിടുത്തത്തിൽ മുഴുകൂ. ഇതുവരെ ആരും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതു ഞാൻ ചെയ്യും -ഈ മത്സരം വേണം. ഓർമ്മയുടെ യാത്രയുടെ അനുഭവങ്ങളിൽ മത്സരിക്കൂ. ഇതിനുവേണ്ടി യോഗ ശിബിരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽ കൂടുതൽ അവസരമുണ്ട്, മറ്റൊരു ഡ്യൂട്ടിയുമില്ല, ഒരു ഡ്യൂട്ടി മാത്രം. ഇതിലൂടെ സഹജമായി നിർവിഘ്നമാകും. അന്തരീക്ഷത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാകും. എല്ലാവരും അവരവരിൽ ബിസിയാടിയിരിക്കുന്നു, മറ്റുള്ളവരെ കാണുവാനോ, കേൾക്കുവാനോ, വിഘ്നങ്ങളിൽ ദുർബ്ബലനാകുവാനോ അല്പം പോലും മാർജിൻ ഉണ്ടാവില്ല. അങ്ങനെയുള്ള പ്ലാനുണ്ടാക്കൂ, എല്ലാവരും അവരവരിൽ മുങ്ങിയിരിക്കണം. അത് സാകാര അലൗകിക ജീവിതത്തിന്റെ ലഹരിയാകാം, അല്ലെങ്കിൽ പ്രാപ്തികളുടെ ലഹരിയാകാം. അതിൽ ലയിച്ചിരിക്കണം. അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു വരരുത്, അതിന്റെ അലകൾ പരക്കരുത്. ശരി.

വരദാനം- പരിധിയുള്ള കാമനകളിൽ നിന്നും മുക്തമായി സർവ്വ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി കഴിയുന്ന സദാ പ്രസന്നചിത്തരായി ഭവിക്കൂ!

ഏതു കുട്ടികളാണോ പരിധിയുള്ള കാമനകളിൽ നിന്നും മുക്തമായിരിക്കുന്നത് അവരുടെ മുഖത്ത് പ്രസന്നതയുടെ തിളക്കം കാണപ്പെടും. പ്രസന്നചിത്തർ ഒരു കാര്യത്തിലും പ്രശ്നചിത്തരാകില്ല, അവർ സദാ നിസ്വാർത്ഥരും സദാ എല്ലാവർക്കും നിർദ്ദോഷികളുമായി അനുഭവപ്പെടും. അവർ ആർക്കു മേലും ദോഷം ആരോപിക്കില്ല. എങ്ങനെയുള്ള പരിതസ്ഥിതികൾ വന്നാലും, ഏതെങ്കിലും ആത്മാക്കൾ അവരുടെ കർമ്മക്കണക്കു തീർക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മുന്നിൽ നേരിടുവാൻ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നാലും ശരീരത്തിന്റെ കർമ്മഭോഗം നേരിടുവാൻ വന്നാലും സന്തുഷ്ടത കാരണം അവർ സദാ പ്രസന്നചിത്തരായിരിക്കും.

സ്നോഗൻ-വ്യർത്ഥത്തിന്റെ പരിശോധന അലസതയുടെ രൂപത്തിലല്ല, ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ചെയ്യൂ.